

Ако можешъ, богъ да ти помогить!“
Колку Марко ми съ отделило,
Мошне жаятъ и умилно плачить
И со коня лакарди чинить:
„Леле коню, леле бърза коню!
Какъ не имафъ моя остра сабя,
Да пресечамъ Гуно на пѣтища!
Ке ми сторить големи намузлакъ,
Ке пограбить моя мила сестра.“
Даде господъ коня отго'ори:
„Айти Марко, мое господине!
Не кла'и си големи каса'еть,
Тукъ побарай во моя-ва коса,
Да си наидишъ твоя остра сабя.“
И си зеде Марко остра сабя,
Назадъ коня Марко си потера;
И си рече Марко Кралевике:
„Леле боже, леле мили боже!
Сега, боже, мене поможи ми,
Пакъ ке постамя пости велигденски,
Пакъ ке дойдить дена Велигдена,
Да си одамъ въ църковъ на причесна.“
Го прифтаса Гино Арнауце,
И му рече Марко Кралевике:
„Чекай ми съ, Гино Арнауце!
Чия сестра ке одишъ да грабишъ!
Ела едношъ да съ обидиме
Обидиме во гора зелена,
Оту после сестра да ѣ грабишъ!“
Съ застоа Гино Арнауце.
Съ фати'е съ оне оstri сабьи;
Ostri сабьи си 'и искърши'е,
А юнаци не съ загуби'е.
Съ фати'е со тонки рамена;
И го фати Гино Арнауце,
Си го фати Марка Кралевика,
До колена въ земи го закопа,
Ущ' едношка дури до пояса,
Колку гла'а да му ъ пресечить;
Богъ го убилъ Марка Кралевика!